

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **ILV-energy s. r. o.**, se sídlem Příchovice 275, zastoupené Mgr. Markem Dejmekem, advokátem se sídlem Perlová 7, Plzeň, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2013, č. j. 16232/13/5000-14203-706599, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 5. 2015, č. j. 15 Af 124/2013 - 76,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu v Děčíně (dále též „správce daně“) ze dne 18. 10. 2012, č. j. 185495/12/178913507710 a č. j. 185504/12/178913507710, a ze dne 13. 11. 2012, č. j. 197912/12/178913507710, jimiž bylo rozhodováno o stížnostech žalobkyně na postup plátce daně, a to společnosti ČEZ Distribuce, a. s. (dále jen „plátce daně“) při výběru odvodu z elektřiny ze slunečního záření (dále také „solární odvod“) podle § 7a a násl. zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o podpoře“), a to za období červenec, srpen a září 2012.

II. Právní názor krajského soudu

[2] Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Nejprve konstatoval, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný s odvolacími námitkami řádně vypořádal. Z odůvodnění jednoznačně vyplývá, které skutečnosti správní orgán hodnotil a na základě jakých úvah dospěl ke svým závěrům.

[3] Ve vztahu k meritorním námitkám soud zdůraznil, že ústavností právní úpravy odvodu z elektřiny ze slunečního záření se zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11 (dále též jen „nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11“), přičemž neshledal porušení zákazu retroaktivity či principu legitimního očekávání a právní jistoty. S těmito závěry se krajský soud plně ztotožnil a námitky žalobkyně v tomto směru vyhodnotil jako nedůvodné. Pokud jde o Ústavním soudem zmiňované specifické situace, v nichž by uvalený odvod měl rdousící efekt na výrobce energie ze slunečního záření, poukázal soud na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013 – 57, (dále též jen „usnesení rozšířeného senátu“). S ohledem na jeho závěry nelze individuální dopady solárního odvodu zohlednit v řízení o stížnosti na postup plátce daně podle § 237 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu.

[4] Krajský soud odkázal na závěry vyslovené rozšířeným senátem, podle nichž je za stávající právní úpravy nejprůběhavějším prostředkem k zohlednění individuálních účinků solárního odvodu vyměřeného podle zákona, leč dopadajícího rdousícím způsobem na jednotlivce, institut prominutí daně. Z tohoto důvodu soud rovněž odmítl provést důkazy vztahující se k posouzení finanční situace stěžovatelky.

[5] Krajský soud se vyjádřil také k námitkám týkajícím se rozporu s právem EU resp. s mezinárodními smlouvami a uvedl, že žádný z žalobkyní tvrzených předpisů neměl povahu přímo aplikovatelného předpisu.

III. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Ač v ní explicitně netvrdí žádný z důvodů podle § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), z jejího obsahu je však zřejmé, že uplatňuje kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[7] Stěžovatelka si je vědoma usnesení rozšířeného senátu, z něhož vycházel krajský soud, má však za to, že uvedené rozhodnutí je v přímém rozporu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11. Z tohoto nálezu je patrné, že individuální zásahy solárního odvodu musí soudy přezkoumat a musí učinit vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv to pro ně bude složité. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, že je třeba postupovat podle § 260

v návaznosti na § 259 daňového řádu, však vylučuje soudy z přezkumu práv poplatníků, neboť řízení o prominutí daně nepodléhá soudnímu přezkumu. Jedná se o nenárokovou žádost. Uvedené usnesení rozšířeného senátu tak odejmulo poplatníkům právo na soudní přezkum jejich práv a vyvázalo obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení, jak to plyne z uvedeného plenárního nálezu Ústavního soudu. Krajský soud se tak odkazem na usnesení rozšířeného senátu žalobou fakticky po věcné a právní stránce nezabýval. Ze všech uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření setrvává na právním názoru obsaženém v napadeném rozhodnutí a domnívá se, že usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu není v rozporu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11. Napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, neboť obsahuje ucelenou argumentaci ústící v logický právní závěr. Žalovaný proto navrhuje, aby soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že již v minulosti opakovaně rozhodoval o kasačních stížnostech provozovatelů solárních elektráren (i ve věcech stěžovatelky) proti rozhodnutím správních soudů o žalobách proti rozhodnutím orgánů finanční správy ve věcech stížností na postup plátce daně podle § 237 daňového řádu, jimiž se stěžovatelé v soudním řízení správním domáhali zejména zohlednění likvidačního efektu zavedení solárního odvodu, a to např. v rozsudcích ze dne 17. 12. 2014, č. j. 1 Afs 121/2014 - 52, ze dne 16. 1. 2014, č. j. 7 Afs 108/2013 - 36, ze dne 18. 4. 2014, č. j. 8 Afs 3/2014 - 39, ze dne 14. 5. 2014, č. j. 10 Afs 18/2014 - 48, ze dne 11. 9. 2015, č. j. 4 Afs 177/2015 - 22, ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 Afs 131/2015 - 30, ze dne 27. 10. 2015, č. j. 2 Afs 83/2015 - 39, a ze dne 9. 12. 2015, č. j. 1 Afs 133/2015 - 35.

[12] Jelikož se v nyní posuzované věci jedná o meritorně obdobnou věc, soud se při posouzení kasační stížnosti přidržel závěrů dříve vyslovených a na odůvodnění těchto rozhodnutí rovněž přiměřeně odkazuje.

[13] Stěžovatelka se předně domnívá, že krajský soud se žalobou fakticky po věcné a právní stránce nezabýval. Dospěl-li by Nejvyšší správní soud k uvedenému závěru, bylo by napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Tuto námitku je na místě posoudit jako první, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je zpravidla způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009 - 71).

[14] Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze pak obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl, nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 78).

[15] Má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou. Soud se tedy v odůvodnění svého rozsudku musí plně věcně vypořádat se všemi žalobními námitkami, ledaže by to bylo vzhledem k výsledku řízení nadbytečné (v tomto směru viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS).

[16] Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku nesdílí závěr stěžovatelky, že se krajský soud nezabýval žalobou po věcné a právní stránce. Předně nutno uvést, že stěžovatelka tuto svou námitku ponechala v obecné rovině a nijak blíže neupřesnila, kterými konkrétními žalobními body se neměl krajský soud zabývat. Stěžovatelka se však, s ohledem na znění větší části žaloby, pravděpodobně domnívá, že se krajský soud nevypořádal s jejími námitkami týkajícími se ústavnosti solárního odvodu, resp. jeho ekonomickými dopady vůči její osobě. Z toho ovšem nelze v posuzovaném případě dovozovat nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu. Krajský soud právě odkazy na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 a usnesení rozšířeného senátu objasnil skutečnost, že uvedené námitky jsou v tomto řízení irelevantní, neboť rozšířený senát dospěl k závěru, že institut stížnosti na postup plátce daně není za stávající právní úpravy nástrojem, který by umožnil správci daně posuzovat věc s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem a v odůvodněných případech poskytnout poplatníkovi efektivní ochranu. Je tak evidentní, což ostatně konstatoval také krajský soud, že předmětné námitky nemohly být zohledněny ani v řízení před daňovými orgány, ani v následném soudním řízení. Proto krajský soud nepochybil, když se těmito námitkami věcně nezabýval.

[17] Nejvyšší správní soud tak k uvedené námitce uvádí, že z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, jaký závěr krajský soud učinil a jaké skutečnosti a úvahy jej k němu vedly. Odůvodnění je zcela srozumitelné a obsahuje vypořádání všech zásadních žalobních námitek. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku je proto nedůvodná.

[18] Ve zbytku kasační stížnosti stěžovatelka poukazuje na rozpor usnesení rozšířeného senátu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11, z něhož plyne, že individuální dopady solárního odvodu musí soudy přezkoumat a musí učinit vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv to pro ně bude složité. Usnesení rozšířeného senátu však vylučuje soudy z přezkumu práv poplatníků, neboť řízení o prominutí daně nepodléhá soudnímu přezkumu. Uvedené usnesení rozšířeného senátu tak odejmulo poplatníkům právo na soudní přezkum jejich práv a vyvázalo obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení.

[19] Aplikační praxe již řešila otázku, prostřednictvím jakých procesních cest lze dostat vyslovenému požadavku pro nalezení spravedlivého řešení v individuálních případech. Již v minulosti Nejvyšší správní soud opakovaně dovodil, že institut stížnosti na postup plátce daně (§ 237 odst. 3 daňového řádu) neumožňuje správci daně zohlednit konkrétní dopady solárního odvodu na výrobce elektrické energie. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v předmětném usnesení ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013 - 57, č. 3000/2014 Sb. NSS, uvedl: „*Stížnost dle § 237 daňového řádu představuje specifický prostředek obrany poplatníka vůči plátcí daně při uplatňování srážkové daně. Jedná se o ochranu před nezákonným postupem plátce, o nástroj určený pro „řešení sporu mezi plátcem a poplatníkem“, který slouží zejména k tomu, aby byl postup plátce podroben kontrole státní moci a poplatník byl před případným nezákonným postupem plátce prostřednictvím konečného rozhodnutí správce daně ochráněn. Bylo by absurdní klást na plátce povinnost, nota bene bez jakékoliv psané právní úpravy, aby sám posuzoval likvidační účinky solárního odvodu na poplatníka.*“ (bod 38). Vzápětí rozšířený senát dodal, že „[s] ohledem na absenci psané právní úpravy řešící výjimečné situace, v nichž vede solární odvod k ekonomické likvidaci poplatníka, je patrné, že použití institutu stížnosti na postup plátce daně dle § 237 daňového řádu nemůže bez dalšího představovat efektivní ochranu práv těch poplatníků, do jejichž práv bylo vskutku s ohledem na konkrétní okolnosti jejich případu protiústavně zasazeno. Institut stížnosti tedy není za stávající právní úpravy nástrojem, který by umožnil správci daně posuzovat věc s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem a v odůvodněných případech poskytl poplatníkovi efektivní ochranu.“ (body [40] až [41]).

[20] Tyto závěry rozšířeného senátu byly následně potvrzeny i Ústavním soudem, nejdříve formou usnesení o odmítnutí ústavní stížnosti pro zjevnou neopodstatněnost (např. usnesení ze dne 13. 5. 2014, sp. zn. II. ÚS 1273/14) a následně z důvodu vyjasnění výkladu ústavních norem a způsobu jejich promítnutí do aplikace podústavního práva i nálezem ze dne 13. 1. 2015, sp. zn. II. ÚS 2216/14.

[21] Posledně jmenovaným nálezem, na který odkazoval i krajský soud v napadeném rozsudku, druhý senát Ústavního soudu konstatoval, že zhodnocení rdousícího efektu solárního odvodu se nelze domáhat v rámci řízení o stížnosti na postup plátce daně. Obecné soudy totiž nemohou s ohledem na princip dělby moci příliš extenzivním výkladem nahrazovat činnost zákonodárce a revidovat ustanovení § 237 daňového řádu tak, že by mu přisoudily úplně odlišný smysl zcela v rozporu se zněním zákona a s doktrínou. Není možné, aby soudní moc přiznávala plátcí daně oprávnění, která mu mohou být dána pouze zákonem samotným. Takovou, *contra legem* jdoucí, interpretaci nelze ospravedlnit ani odkazem na předchozí výzvy Ústavního soudu k ochraně vlastnického práva při solárním odvodu v některých specifických případech.

Apel Ústavního soudu na hledání spravedlivého řešení učiněný v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 nelze chápat „jako výzvu soudní moci k „obýbání“ a nepřiměřené interpretaci právních norem obsažených v daňovém řádu, nýbrž jako výzvu dotčeným státním subjektům k přijetí takové právní úpravy, jež by umožňovala plátcům (respektive správci) daně či soudní moci zohlednit v určitých jasně daných případech skutečnost, že solární odvod má na poplatníka likvidační dopad“ (nálezn sp. zn. II. ÚS 2216/14, bod 32). Krajský soud tak v nyní projednávaném řízení posoudil věc zcela správně, když uvedl, že individuálních likvidačních účinků solárního odvodu se nelze dovolávat v řízení o stížnosti na postup plátce daně a žalobu zamítl.

[22] S ohledem na uvedené nelze považovat usnesení rozšířeného senátu za rozporné s nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11, neboť ani tento nálezn nedává správním soudům pravomoc založit plátcům daně v řízení o stížnosti podle § 237 daňového řádu nové povinnosti, tudíž fakticky změnit existující právní úpravu.

[23] Podle rozšířeného senátu je nejpriléhavějším prostředkem k zohlednění individuálních účinků odvodu vyměřeného podle zákona, leč dopadajícího rdousícím způsobem na jednotlivce, za stávající právní úpravy institut prominutí daně, upravený v § 259 a 260 daňového řádu (k podrobnostem viz body [48] až [57] citovaného usnesení rozšířeného senátu).

[24] K otázce, jak postupovat v případě, jestliže exekutiva dosud nenaplnila požadavky plynoucí jak z nálezů Ústavního soudu, tak z apelu rozšířeného senátu, se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 17. 12. 2014, č. j. 1 Afs 121/2014 – 52. Ve zmíněné věci si soud vyžádal stanovisko Ministerstva financí, ze kterého vyplynulo, že ministr financí momentálně neplánuje vydat rozhodnutí o prominutí daně dle § 260 odst. 1 písm. a) daňového řádu, které by dopadalo na poplatníky solárního odvodu. V přípravě nejsou ani žádné změny relevantní zákonné úpravy. Ministerstvo nicméně zdůraznilo, že danou problematikou se s cílem naplnit principy vyslovené soudní mocí intenzivně zabývá a příkládá závěrům Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu ohledně možného „rdousícího efektu“ solárního odvodu v individuálních případech maximální důležitost.

[25] Ministerstvo financí dále odkázalo na upozornění, které pro daňové subjekty zveřejnilo na internetových stránkách daňové správy dne 18. 9. 2014 (http://www.financnisprava.cz/cs/dane_a_pojistne/novinky/2014/reseni_moznych_individualnich_likvidacni_5347). Podle Ministerstva financí představuje uvedený postup mechanismus požadovaný Ústavním soudem pro možnost individuálního řešení případných likvidačních účinků odvodu z elektřiny ze slunečního záření.

[26] Lze shrnout, že pokud se výrobce elektřiny ze slunečního záření dostane do situace individuálních likvidačních účinků spojených s úhradou (odvedením) této daně, může požádat o posečkání s úhradou jiné daně. Správce daně posoudí jeho celkovou ekonomickou situaci a nastane-li takový účinek, rozhodne o posečkání s úhradou jiné daně. Garance patnáctileté návratnosti investice do solární elektrárny však neznamena právo každého jednotlivého podnikatele v oboru výroby elektřiny ze solárního záření na ziskovost jeho podnikání odpovídající uvedené návratnosti. Znamená pouze, že za obvyklých okolností a při vynaložení péče řádného hospodáře by zpravidla uvedené

návratnosti mělo být u průměrného podnikatele podnikajícího v tomto oboru dosaženo. Proto tedy ne každé obtíže spojené s nutností unést břemeno solárního odvodu, byť by ve spojení s dalšími faktory zásadně ovlivnily hospodaření podnikatele, mohou mít likvidační účinky ve smyslu, v jakém je chápe náleží Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11.

[27] Samotné rozhodnutí ve věci žádosti o posečkání s úhradou jiné daně musí být řádně odůvodněno a je samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2006, č. j. 3 Afs 10/2003 – 106, ze dne 22. 4. 2011, č. j. 2 Afs 88/2010 – 70, nebo ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Afs 131/2007 – 53; popř. i náleží Ústavního soudu ze dne 16. 4. 2006, sp. zn. IV. ÚS 49/04).

[28] Pokud by ani toto nepostačovalo a pokud by stěžovatelka vskutku osvědčila, že využila instrumentů podle § 156 a 157 daňového řádu, a to v plné jejich šíři a ve vztahu ke všem jí placeným daním či jiným odvodům, na které jsou tyto instrumenty použitelné, a ačkoli jí jejich dobrodiní bylo poskytnuto, ani tak to nestačilo k zachování její životaschopnosti, bylo by to signálem, že objektivní účinky solárního odvodu jsou v jejím případě takové, že nezbyvá, než aby ministr financí vydal „rozhodnutí“ podle § 260 odst. 1 písm. a) daňového řádu o takovém obsahu, který situaci stěžovatelky umožní řešit způsobem zajišťujícím naději na zachování její ekonomické životaschopnosti. Teprve pokud by ministr i za této situace zůstal nečinný, tedy pokud by exekutiva nenašla účinné prostředky zabránění zmiňovaného nežádoucího stavu a z jejího dosavadního postupu by plynulo, že tak ani učinit nehodlá, nezbylo by, než aby takové účinné prostředky našel soud (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 1 Afs 171/2015 - 41).

[29] Závěrem Nejvyšší správní soud upozorňuje, že ničím nekonkretizovaný odkaz stěžovatelky na žalobu v závěru podané kasační stížnosti neposoudil jako samostatně uplatněný kasační bod, jak jej vymezuje ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. V kasační stížnosti je totiž nutné výslovně uvést důvody, pro které je rozhodnutí soudu napadáno; nestačí pouhý odkaz na žalobní tvrzení. Stížnostní bod musí zpravidla zahrnovat jak skutkové, tak právní důvody, pro něž stěžovatel považuje rozhodnutí soudu za nezákonné. Žaloba podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je prostředkem obrany proti správnímu rozhodnutí, zatímco kasační stížnost je prostředkem obrany proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě (§ 102 s. ř. s.); jejich předmět je tedy jiný. Proto je třeba v kasační stížnosti konkretizovat, v čem, podle názoru stěžovatele, pochybil soud v řízení o žalobě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2006, č. j. 1 Azs 9/2006 – 41, nebo ze dne 26. 4. 2007, č. j. 7 Afs 94/2006 - 99). Nejvyšší správní soud se proto zabýval pouze kasačními námitkami v kasační stížnosti vymezenými, a nikoliv odkazem na námitky žalobní.

V. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[30] Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatelky důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž kasační soud přihlíží z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[31] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. ledna 2016

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu